

Г. Богданъ. — Питашъ, дъще, вѣрвамъ ли? Челѣкъ може да добрува на този свѣтъ, само ако е благодаренъ на своето си, ако нема лакомо око. Богатъ былъ, или сиромахъ, найподиренъ колибаринъ былъ, или народенъ първенецъ, лакомството вынѣги го кара да му са струва, че сѣ има потрѣба отъ имота на другитѣ. То кара отрупаня орачъ съ имотъ да хвърля завидличево око врѣхъ ливадата или нивата на ближния си, кара владелцитѣ да имъ са вижда тѣсна земята, на която господаруватъ и да са мѣчатъ да презематъ земи отъ чюжды царовища. Отъ туй са раждатъ страшны боеве мѣжду голѣмцитѣ, които опустошаватъ земята: а мѣжду народа тѣзи непрекъснаты сѣдбы, които му топятъ имотъ и животъ или тѣзи умразы и враговщины единъ къмъ други, отъ които излѣзватъ толкози долны и безчеловѣчны работы. Ты самичка какъ осѣщаше себе си, като глѣдаше Г. Ралѣвото момиче съ часовника на поясъ? Осѣщаше ли у себе си сѣщата обичь къмъ него както по-напредъ? Ако презъ нея минута то са намѣреше въ нужда и отъ помощта ти имаше потрѣба, щеше ли да са спуснешъ, както изпървень, на драго сърце да му помогнешъ? А тази потаена вражда, която нейния часовникъ ти вдѣхваше срѣщу ѳ, твоя часовникъ не ще ли я вдѣхне на